

FRANJO ČICEK

PRIGODE PALČKA BOBKA

Je babura Grdura kobacala po vseh štirih k ognjišču, da ga vrže v žarečo ponev. Lahko si mislite, kako je bilo Bobku pri srcu.

»Zdaj pride moja zadnja ura,« si je mislil in točil gorke solze. »Nikdar ne bom več videl ateka in mamice! O, da bi bila tukaj in me rešila!«

Že je zaprl oči, da ne vidi, kako ga bo čarovnica treščila v ogenj. Kar se Grdura spotakne na razbitem zrcalu. Palček in čarobna palica ji padeta iz rok. Pa je bil Bobek hiter kakor blisk. Preden ga je čarovnica zopet prijela, je pobral palico in jo v velikem loku zagnal v ogenj.

Strašno je zopet zagrmelo in strešla se je vsa koč. Ko je grom ponehal, je opazil Bobek, da je tam, kjer je še pred nekaj trenutki ležala čarovnica babura Grdura, kup pepela in saj. Bil je rešen in ves srečen je molil jutranjo molitev.

Ko se je bližal vodi, ga je pozdravilo urnobesno vzklikanje. Žabicam so spet zrasli kraki in ves žabji zbor se je zbral na obrežju, kjer je navdušeno pozdravljal svojega rešitelja. Tudi ribice so priplavale k bregu in mu s plavutami mahale v pozdrav.

»Živio naš rešitelj! Bodi nam kralj! Živio naš kralj!« je vpilo vsevprek.

»Pa naj bo,« je rekel Bobek, »za nekaj dni bom vaš kralj. Potem pa grem iskat svoj domek. Vi pa imejte republiko!«

»Živio!« so vpile žabe in ribe. »Pomagale ti bomo. Zdaj pa te bomo kronale za kralja in vladarja vesoljnega ribnika!«

Učitelj Kvakuš je takoj sestavil orkester in pričel z vajami. Ribice pa so spletle iz srebrnih luskin čolnič z baldahinom in vanj posadile Bobka. Na glavo so mu položile zlato krono, pa tako majckeno kakor so krila pikapolonice. V čolnič so vpregle žabe velikega žabaca Kvakarja in zajahal ga je žabuncelj Regec z bičem. Vožnja se je pričela, da si ogleda kralj svoje kraljestvo. Pevski zbor je intoniral žabjo himno in orkester je igral také okroglo, da se je vse vrtelo.

Pa je priletela izpod neba štoklja. Zagledala je žabjo veselico. Široko je odprla svoj kljun in rekla:

»Tule bo najbolje pograbit, kjer sta dva drug vrh drugega.« In je zagrabila žabaca Kvakarja z jahačem vred. Se je zadržal Regec, a ga že ni bilo več. Visoko se je spet dvignila štoklja in stiskala s kljunom Kvakarja, ki je vlekel za seboj celo kraljevsko kočijo, v kateri je prestrašeno sedel novopečeni kralj Bobek I.

Štoklja se ni dala veliko motiti. Preščipnila je vprego, Kvakar je izginil v goltancu, Bobek pa je zanihal v zraku s svojo gondolo. Baldahin ga je spuščal kakor padalo lepo na zemljo in ves radosten je pristal sredi bujno zelene pšenice.

Čolnič je obvisel v bilkah, toda Bobek je splezal po bilki urno na

tla in tako dolgo majal stebelca, da je čolnič srečno smuknil na zemljo. Kraljevsko krono si je zavil v papir in jo stlačil za srajco kot spomin na državo v ribniku. Bobek se je počutil v pšenici kakor v džungli. Gosto rastlinje okrog in okrog, skozi katero so le redko prodirali sončni žarki.

Naenkrat je začutil poleg sebe nekaj velikega in mehkega. Zagledal je zajkljo z mladiči.

»Kaj pa iščeš tukaj?« ga vpraša zajklja in dvigne dolga ušesa.

»Pot domov,« pravi Bobek in pove zajklji svoje prigode.

»Tako? Skakalčkov si?« se čudi zajklja. »Močno se mi zdi, da mi je mož pravil nekaj o njih in o izgubljenem palčku. Tako, ti si tisti?«

»Oj, teta,« vzklikne Bobek, »če poznate moje starše, boste gotovo poznali tudi pot do njih. Lepo vas prosim, povejte mi, kod naj grem!«

»Dragi palček, vem le toliko, kolikor mi je pravil mož. Ostani ta čas pri meni. Ko se vrne moj mož, ti bo gotovo rade volje pokazal pot domov. On je namreč zdravnik in pozna svet daleč naokoli. Na večer se gotovo vrne. Ti pa bodi tako prijazen in čuvaj malo moje mlade zajčke. Grem po deteljo, hudo sem namreč lačna,« pravi zajklja in skoči z ležišča.

»Prav rad,« odvrne Bobek. »Teta, le pojdite in bodite brez skrbi!«

Zajklja je odšla po deteljo, mladiči pa so se drli in cvilili na vse mile viže. Jo je pogruntal Bobek. Privlekel je svojo barko in največjega kričača ročno položil v njo. Potem je natrgal preslice in iz nje spletel lične zibelke še za ostale štiri neboglence. V gobčke jim je vtaknil dudo in jih pričel ujčkati. Da bi jih videli, kako so lepo spali in vlekli!

Se je vrnila zajklja s soprogom dr. Kratkorepnikom. Kar ni se mogla načuditi in prehvaliti Bobka, tako so ji ugajale zibke in v njih njeni otroci.

»Tako, ti si torej izgubljeni Bobek,« začne gospod dr. Kratkorepnik. »Pravila mi je o tem žena. Še ni dolgo tega, ko sem bil pri Skakalčkih. Strašno so žalostni. Kje je le naš Bobek? kličejo venomer. Tolažil sem jih, kolikor sem vedel in znal. Obljubil sem jim tudi, da grem na policijo, naj te še ta išče. Sedaj pa ne bo treba. Kar sam te popeljem domov. To bo veselje!«

Bobek je od samega veselja božal gospoda doktorja po mustačah, ko ga je držal ta na tački.

»Kar zjutraj zarana odrineva na pot,« pravi zopet dr. Kratkorepnik. »Rabila bova nekaj ur zajčjega hoda. Ti sam bi ne prišel niti v enem letu. Daleč si zablodil, dragi Bobek!« ...

Po kosilu je rekel gospod dr. Kratkorepnik:

»Grem pogledat še h gospodu Rilecu, kako je kaj z njegovim zdravjem. Če hočeš, Bobek, greš lahko z menoj. Videl boš rudnik, kajti gospod Rilec je inženir in rudniški ravnatelj.«

»Prav rad in lepo prosim!« je vzkliknil Bobek.

»Na hrbet mi skoči in primi se za rep!« pravi gospod dr. Kratkorepnik in že sta oddirjala k rudniku.

Krt gospod Rilec je ležal v postelji in težko dihal.

»Vročina me kuha,« je rekel in podal dr. Kratkorepniku sprednjo nogo.

»Saj te lahko,« si misli Bobek, »ko pa ležiš v tako debelem kožuščku. Slekli bi ga.«

»Dovolite, gospod ravnatelj. Predstavim vam palčka Bobka, plemenitega Skakalčka,« začne dr. Kratkorepnik. »Rad bi si ogledal vaš rudnik.«

»Lahko, lahko. Samo pazi naj, da ga ne zasuje kak rov. Letos so zelo nevarni.«

Zdravnik je začel z vizito, Bobek pa se je priklonil in šel v rudnik. Videl je krte, ki so kopali, nakladali premogovno rudo ter jo na vo-

zičkah spravljali k dvigalu. Naenkrat pa spodrsne v temi in hop — pade v navpični rov. Štrbunknil je v globoko vodo in napeti je moral vse sile, da se je držal na površju. Začel je vpiti na pomoč, ali kdo bi ga slišal, ko je vse delalo in ropotalo.

»O škoda, kakšna škoda, da ga je zasulo. Saj drugega ni moglo biti. Zakaj si ga le vzel s seboj, dedec nemarni!«

Gospoda dr. Kratkorepnika je kuhala taka jeza in žalost, da ni mogel strpeti doma in je šel na polič vina.

»Takole, zdaj sem pa zopet v kaši,« si misli Bobek in prične iskati razpok, tava po temnem rovu dalje in debele solze mu drse po licih, ko dolgo zaman išče dan...

Iz uma je skoraj skočil gospod dr. Kratkorepnik in z njim vred gospod Rilec, ko ni bilo Bobka nikjer. Ves rudnik je bil pokoncu, ali o Bobku ne duha ne sluha.

»Taka je s temi otroki!« kriči gospod dr. Kratkorepnik in si viha mustače, »če jim nisi vedno za petami. Kaj bo sedaj?« je tarnal. »Šla mi je po vodi lepa nagrada, ki bi mi jo gotovo dal gospod Skakalec, če bi mu bil pripeljal sina nazaj. Tako je pa vse fuč!«

Ves potrj se je vračal gospod dr. Kratkorepnik domov in z njim vred je jokala dobra gospa zajklja:

Bobek pa je po dolgem iskanju vendar srečno priromal skozi rov in zagledal beli dan. Toda, kaj je to? Rov se je končal sredi strašnega prepada. Ne navzgor ne navzdol se ni dalo plezati. Stene so bile gladke kakor led.

»Moj Bog, ali naj bo tu moj konec?« je žalostno vzdihoval. Stopil je čisto na rob in zrl doli na zeleni travnik. Kaj je videl? Saj ne sanja! Škorci so in pobirajo črve.

»Mogoče je moj dobri škorček vmes,« si misli in prične klicati:

»Škorček, škorček, dobri škorček!«

Toda škorci so spodaj preveč klepetali, da bi čuli Bobka na skali. Nenadoma pa se dvigne vsa truma in leti tik mimo Bobka, ki je vpil na vse grlo, da je bil že ves hripav in rdeč:

»Škorček, škorček, reši me!«

Takoj se izlušči od trume škorec in prileti k prepadu:

»Čudno, prečudno! Si ali nisi?«

Bil je škorček, ki je na zimo izgubil Bobka med poletom proti jugu.

Lahko si mislite, kako sta se objemala dobra prijatelja, ko sta se po dolgem času spet našla. To sta si pripovedovala čudne zgodbe in doživljaje. Večerilo se je že, a nista si še vsega povedala.

»Veš, dragi moj palček,« je pravil škorček, »na jugu sem našel starše, bratce in sestrice. Joj, to je bilo veselja! Na spomlad smo se urnili v našo hišico na tepki. Še vedno je takšna kakor je bila nek-daj, ko so me ugrabili cigani. Glej, noč se bliža. Povabim te, nocoj boš naš gost in tako dolgo ostaneš pri nas, dokler ti ne pomagamo najti doma.«

Je zajahal Bobek dobrega škorč-ka in sta zletela v hišico na tepki. Vsa škorčeva družina je imela silno rada Bobka. Saj so vedeli, da je bil on tisti, ki jim je rešil sina in brata od ciganov. Dobro se je godilo Bobku pri škorčevih, ali silno domotožje ga je neprestano kljuvalo. Vendar od škorcev nihče ni vedel za njegov dom. Pa je Bobek med drugim omenil enkrat tudi dobrega gospoda dr. Kratkorepnika. Se je zravnal urno oče škorec:

»Tega pa jaz poznam. Saj je naš hišni zdravnik!« Se je vzradostil Bobek. Torej bo vendar enkrat prišel k dobremu gospodu dr. Kratkorepniku, ki ve za njegov toli iskani domek. Stvar je bila hitro končana. Še tisti dan je bil Bobek zopet pri gospodu dr. Kratkorepniku. Škorček seve z njim, da bo videl, kje je doma njegov dobri prijatelj Bobek.

Dobri gospod dr. Kratkorepnik in njegova gospa zajklja sta kar skakala od veselja, ko sta zagledala Bobka. Najmanj desetkrat jima je moral povedati, kje je bil in kako se mu je godilo.

Drugi dan je ponesel dr. Kratkorepnik Bobka proti toli zaželenemu domu. Škorček je letel nad njima in svaril, če je videl kje kakšnega psa. Tako so se naši potniki z veliko naglico bližali gozdu, kjer so domovali Skakalčevi.

Ne bom vam pravil, kakšno je bilo veselje v hišici, ko so spet dobili nazaj svojega sinčka edinčka. Tako so ga objemali in božali, da bi ga kmalu zadušili. Bobek spočetka niti govoriti ni mogel. Samo smejal se je in jokal od veselja. Potem pa je moral praviti svoje prigode na drobno in na široko, od začetka do kraja. Vmes pa so ga silili jesti, da sam ni vedel, kaj. Medtem so prišli sosedje palčki in postavili slavoloke in mlaje. Učitelj Muren je hitro zbral godbo in jo postavil na oder. Kuharice in dekle so švigale sem ter tja in niso vedele, kje se jih drže roke. Toliko je bilo dela. Čebelice so izbijale čepe ter nastavljale sladko medico. Pismo-noša je pil, da mu je kar teklo od brade. Kobilica je prikoralakala s svojo četo ter uprizorila telovadni nastop. Mravlja je hitro risala velik zemljevid, kod je vse Bobek hodil. Miške so vzele note in se postavljale v zbor, da zapoje podoknico. Na slavnostno tribuno so posadili Bobka v sredo med očka in mamico. Na glavo so mu dali krono, ki jo je imel za srajco. Dobri gospod dr. Kratkorepnik je sedel za mizo in si obilno privoščil jedače in pijače. Škorček pa je skakljal po mizi in zobal iz Bobkovih rok.

Na večer so prišle kresnice in prižgale lučke. Slavnost se je pričela. Tako je bilo veselo, da je še celo plemeniti gospod očka Skakalec pozabil na svoj protin in naduho. Prijel je svojo družinico za roke in pričel plesati kolo, kar je Bobku zelo ugajalo. Ves srečen in vesel je venomer zrl na slavnostni napis, ki se je blestel nad hišnimi vrati:

„Ljubo doma, kdor ga ima!“